

12. Apr. 1845

FAKTA

Dato:

12. Apr. 1845

Sidetæl:

Dagbog D, side 26

Dagbogens placering:

Den Hirschsprungeske Samling

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –

Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 267-
268

TRANSSKRIFTION

12 April 45. –

Jeg bliver blød om Hjertet, naar jeg tænker paa, at den Tid er ikke fjern, da jeg skal sige Farvel til Danmark, til mange Mennesker, jeg dog fik kjære. Vil ikke Længsel efter Fødelandet betage mig og gjøre mig uskikket til at nyde Godt af Reisen? Lad mig stedse mindes: at det er netop denne Færden blandt vildfremmede, som jeg trænger til, lad mig kun lide derved, det er jo det jeg skal. Der er jo Ingen, siden min Moder¹, som vil savne mig; med der er dog vel Nogle, som vilde mindes mig. Stille! kan jeg da aldrig opgive den Tanke: at jeg har en Vexel, der lyder paa Kjærlighed og Lykke i Livet, aldrig glemme, at den blev ikke respecteret, og kan jeg aldrig lære, at Kunsten bør være min eneste Elskerinde, med hvem jeg først maa avle Børn, der arte dem vel og bære Vidnesbyrd om, at de stamme fra en Fader, der er en Piges Kjærlighed værd. Kan det skee, og dertil er jo denne Reise et Middel, da, o da flyver tilbage til det elskede Fødeland.

¹ Cathrine (Trine) Lundbye, f. Bonnevie (1792-1863).

12 April 45.

Jeg bliver bled om Hjertet, naar jeg tænker paa, at den T. d. er. den fjern, da
jeg skal sige Farevel til Danmark, til mange Mennesker, jeg dog ikke kjender.
N. l. ikke længere efter Fædrelandet betrag mig og gjore mig indskrevet til et
mit. Jætt af Boisen? Lad mig stode mindes: at det er netop samme Tæn-
sen blandt vildspændede, som jeg tænker til, lad mig kun leve derud,
det er jo det jeg skal. Det er jo ingen, ender min Moder, som vil saare
mig; men det er dog vel Nogle, som vilde mindes mig. I alle! kan jeg da
aldrig opgive den Tænke: at jeg har en Vejled, der tyder paa Kjærlighed og Hjerte
i Huset, aldrig glemme, at den blev ikke respecteret, og kan jeg aldrig leve,
at Kjønnen har saare min eneste Elskerinde, med hvem jeg først maas aale.
Boisen, der vil den vel og ~~ikke~~ heres Værestid om, at du staaer for
en Fader, der er en Pige Kjærlighed er det. Naar det skee, og dertil er jo samme
Veien at Mødde, da, da jeg flyger tilbage til det elskede Fædreland

London 12 April 45.

Minne Møtspætter.

De har 4 Møtspætter. Den første er en Rose, der vil sætte Blomsterknopper,
men disse bliver aldrig til Blomster, og dog lader jeg meget af den, dens grønne
Blade, dens friske, brændelige Aand, dens hele Form har gjort mig stor Gode.
Den anden staaer den Fugle, som jeg fik: 1839 af en gamle Konferensraad
Boandis; denne holder jeg meget af og vilde gjerne gjensee, naar jeg kommer til
bage engang. Den tredje er en Bregne, som i disse Dage er stude op,
inddeltigt sammendruet i en spiral ligger det delige Blad, ender om jeg
set af en trinn Kapsel. Men dog har jeg see Forskjel paa den, og
smukt vil den vel indfælde det palmagtige Blad i Solen. Den fjerde -
det er en ganske lille Møtspætte, Minn. kun staaer en i isom Stilk. I Hænde
er indgæst: 2 Juni. Den fik jeg af hendes Brøder den Dag, da Oudet gik
gjennem min Mund, den Dag, da jeg sidste Gang hørte hendes Stemme.
Det var en Afløjer af en Fugle, men den er i onds stue, i isom som
mit Blad, men jeg har aldrig været at hørte den hørt. Nu vil jeg gerne det,
men gjemme Møtspætter. Den samme Stilk ligner min Kjærlighed, skal jeg
saaledes ligne Rosen, der vel skyder Knopper, men aldrig blomstrer?
Men du, gamle Fugle, skid du dine Blomster og lad dem alles drasse paa
Jorden, lad den skyde og falde rundt om, mens jeg er horte; men gjem saame
Kraft, at jeg end engang kan see den røde Bloddræker adene sig og vise det i alle
Bøger - glæd mig end engang, naar jeg atter gjensee Danmark!